

Sindikat državnih i lokalnih službenika i namještenika Republike Hrvatske

Zagreb, Trg kralja Petra Krešimira IV. br. 2
 Telefon: 01/4628-200, Fax: 01/4628-218
 www.sdsln.hr, sdsln@sdsln.hr

Nedjelja, 05.05.2013.

KOMENTAR

Prvosvibanjski prosvjed je uspješan ako predstavlja početak buđenja građana

Političko djelovanje, ma što pričao ministar Mričić, je svako djelovanje kojim se želi promijeniti društvo, a društvo se ne mijenja samo ulaskom u stranačku i izbornu arenu

(SDLSN, 5. Svibnja 2013.) Od prvosvibanjskog prosvjeda prošlo je dovoljno vremena kako bi se o prosvjedu 20.000 hrvatskih građana i sindikalnih aktivista moglo govoriti bez upadanja u klopku zauzimanja pro i kontra stajališta o tome je li prosvjed bio sindikalni uspjeh ili neuspjeh, kakvih smo se načitali proteklih dana.

Teško je procjenjivati je li 20.000 građana okupljenih na jednome mjestu premalo ili dovoljno za društvene promjene koje su tražili, kao što je teško procijeniti težinu podrške nekoliko stotina ili tisuća stranačkih pljeskača na skupu SDP-a, HDZ-a, HNS-a ili koje druge političke stranke.

SDLSN RH

I jedni i drugi tek su statisti u raspodjeli političke moći i utjecaju koji imaju na politiku koja odlučuje o njihovim životima, samo se ovi drugi mogu nadati da će i njih zapasti dio plijena ukoliko njihova politička

opcija ponovno preuzme ili po prvi puta osvoji dio vlasti.

Sudeći po količini potcjenjivanja političke težine sindikalnog prosvjeda, on je nesumnjivo uspio, jer je napravio pukotinu na ljusci apatije i defetizma koja se duboko ukorijenila u biću hrvatskih građana pa je stoga potrebno svaki pokušaj nestranačkog političkog djelovanja ugušiti u samom začetku.

No, uspjeh okupljanja velikog broja građana oko nejasne sindikalne vizije hrvatskog društva, koja se ne usuđuje propitkivati društvene odnose dublje od razine kritike pojavnosti gospodarskog modela

koji svoju održivost mjeri isključivo profitom, postat će neuspjeh ukoliko sindikati svoju aktivnost buđenja svojih članova i hrvatskih građana nastave tek idućeg 1. svibnja.

Netko u ovom društvu treba proizvoditi nemir, ali ne zato da vlast nema mir, nego kako bi se narušila politička kolotečina u kojoj dogma štednje ždere sve koji joj stoje na putu, a nisu bogati i počela tražiti rješenja i razvijati društveni odnosi prihvatljivi većini građana, a ne samo kapitalu i njegovim serviserima - nacionalnim vladama.

Treba promijeniti poslovnu filozofiju koja na smanjenu potrošnju reagira otpuštanjem, po logici - manji profit, manje zaposlenih koji rade više i mogućnosti zapošljavanja tražiti u smanjenju bezobrazno visokih profita i plaća povlaštenih vlasničkih i menadžerskih elita.

Nije li nelogično da u bankama čekate u redovima kako bi manipulirale vašim novcem, u supermarketima „umirete“ pred blagajnama kako bi vam premorene blagajnice naplatile sve slabije napunjenu košaricu, a na benzinskim crpkama kao mušterija polako preuzimate sve poslove koje su nekad drugi činili za vas - točite gorivo, perete vjetrobranska stakla, provjeravate pritisak u gumama, dok vam na blagajni kao „nagradu“ za to što su vas namagarčili nude čokoladicu na akciji?

Poslovna politika tvrtki više nije „puna usluga“ već „angažiranje“ korisnika i potrošača da rade poslove koje su do jučer obavljali njihovi radnici i zaposlenici.

Zato sindikati i svi drugi koji žele promjene trebaju nastaviti svoj bunt i buditi svijest građana o tome da im klasična politička sredstva, stranačko opredjeljenje i pobjeda na izborima ne garantiraju bolje sutra.

A promjene će se dogoditi samo ako pri tome osvoje srca i umove ljudi kojima se obraćaju, a da se to ne dogodi treba ih ocrniti, oblatiti i narugati im se.

Zato su politika i mediji jednoglasni u osudi pokušaja sindikata da probude građane. Svatko tko ljudima pokušava otvoriti oči, ma kako to nevješto činio, opasan je, posebno ako to ne čini kao dio stranačkog aparata, koji svoje ja ima samo dok dolazi na vlast, a kasnije djeluje u okvirima od kapitala zadanih mogućnosti.

Zato Linići i Mrišići mrze sve što je sindikalno, a ne političko i zato se mediji rugaju sindikalnim čelnicima, prikazujući ih jednako dobro plaćenima kao i političare, ali bez političke odgovornosti, zanemarujući pri tome činjenicu da sindikalni „političari“ istovremeno nemaju kredite čije rate premašuju njihove plaće i ne žive u vilama kao i njihovi politički „kolege“, niti iza sebe i svojih mandata ostavljaju „spaljenu zemlju“.

I na kraju, sasvim je nevažno hoće li uloga sindikata u buđenju hrvatskih građana biti presudna ili sporedna, ali je važno da sindikati ostanu onaj dio nestranačke političke scene koji se ne miri s nepravednim društvenim odnosima i distribucijom političke moći na stvarnu i površinsku između kapitala i njihovih trenutačnih stranačkih slugu na vlasti. **S. Kuhar**